

InAsia

Зодчество по-японськи

Архітектура, що поєднує сучасне та традиційне

с. 20

Країна двох релігій

Будистські храми та святині синто

с. 30

Тілесність та мистецтво

Рецензія на фільм «Мемуари гейші»

с. 40

ФІЛЬМ
ХАЯО МІЯДЗАКІ

ВІДНЕСЕНІ
ПРИВИДАМИ

ПЛАНЕТА
КІНО

スタジオジブリ作品
STUDIO GHIBLI

ПРИКРАСЬ ПРОЩАЛЬНИЙ РАНОК КВІТАМИ НАДІЇ

КОХАННЯ
ПРОТИ ВІЧНОСТІ

ВІД СЦЕНАРИСТКИ КУЛЬТОВИХ АНІМЕ
«ТОРАДОРА»
І «ТЕМНИЙ ДВОРЕЦЬКИЙ»

У КІНО З
14 ЧЕРВНЯ

Життя

- 6 Традиція привітання
Поклони це все ще не архаїка
- 8 Традиція чаювання
Про чайні будиночку та не тільки
- 12 Маленькі самураї в науці
Тонкощі японської системи освіти
- 16 Чарівні «квіти» та «верби»
Японська проституція та її історична тяглість

Стиль

- 22 Зодчество-по японськи
Тренди нової архітектури
- 26 Традиції та практичність
Особливості японського інтер'єру

Мандри

- 30 Дивовижна природа Японії
Таке потрібно побачити самим
- 40 Країна двох релігій
Про релігійне життя Японії
- 48 Що варто відвідати в Токіо:
рекомендації блогерки та моделі
Цікаві місця столиці

Поп-культура

- 50 Тілесність та мистецтво
Рецензія на фільм «Мемуари гейші»
- 54 Споживання їжі та капіталізм
Справжній сенс «Віднесених привидами»
- 62 РК. Фотограф, що захоплює
Дивовижні моменти східного життя

Засновник ЕСЕМ Медіа ГмбХ
Видавець ТОВ «InAsia», 01030, м. Київ, вул. Зарічанська, 25
Головна редакторка Поліна Миколенко
Авторський колектив Олексій Фролов, Дарина Тичина, Крістіна Сарбаш, Турач Оруджова
Відповідальна за випуск Вікторія Пастушак
 Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 13476-5676 ПР від 04.11.2020 р.

Адреса для листування 01024, м. Київ, а/с 67 А
Адреса редакції м. Київ, вул. Зарічанська, 25
e-mail inasia20@gmail.com
 Друк ТОВ «НОВИЙ ДРУК», м. Київ, вул. Магніторська, 1
 Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 1447 від 28.07.2003 р. № зам. 20-1724
Наклад 2500
 Номер підписаний до друку 27.12.2020 р.

Традиція привітання

Автор: Олексій Фролов

У XXI столітті більшість вважають поклони архаїкою, та в Японії вони не втрачають свого церемоніального значення

Японці вітають один одного поклонами (одзиги). Поклони можуть бути як простим кивком голови, так і глибоким поклоном: до 90 градусів. Усе залежить від соціального статусу людини, яку ви вітаєте. Наприклад, якщо вітаєте якого-небудь поважного начальника, то треба постаратися, щоби ваш уклін був глибшим і тривав трохи довше. Як правило, іноземці здебільшого обмежуються легким нахилом голови, бо сподіваються, що японці не очікують від іноземців детального знання правил етикету щодо поклонів. Тому, не особливо утискуючи власне самолюбство, просто кивніть головою. Поклон — це також спосіб вираження співчуття, прощання, подяки, вибачення тощо. Не протягуйте першим

руку для рукостискання. Останнім часом японські традиції змінюються, і зустрічаючи, а особливо знайомлячись з іноземцями, японці можуть потиснути руку й навіть самі простягають свою. Звідси порада: не простягайте руку першим ні при зустрічах, ні при розлученні.

Японці спілкуються один з одним на відстані. Зрозуміло, це не стосується членів родини, але доти, поки у вас не зав'яжуться настільки тісні відносини з японцями, краще будьте стримані й поважайте чужий простір.

Є три види уклонів:

- сайкейрей, ординарний (церемоніальний) уклін. Слово «сайкейрей» означає вищу форму привітання — уклін, що здійснюють

повільно, глибоко, він виражає цілковиту повагу;

- легкий уклін. У цьому разі здійснюють незначний нахил корпусу й голови, що триває одну секунду. Руки за такої умови тримають уздовж тулуба або навколішках;

- глибокий уклін у приміщеннях, на вулиці менш глибокий. Раніше під час зустрічі зі старшим, якщо молодший їхав на велосипеді, треба

було зійти з велосипеда і вклонитися, якщо молодший їшов у пальто — зняти пальто, а вже потім привітатися. Зараз під час зустрічі зі старшим молодший має зупинитися і вклонитися першим. У японців увійшло у звичку, йдучи, казати («я йду»), а повертаючись — («я повернувся»).

У нарисі про сучасну Японію, національну своєрідність її культури В.Овчинников розповідає

про японський етикет привітання: "Японець, який побачив знайомого, завмирає на місці, навіть перебуваючи на середині вулиці... Потім він неначе переламується в попереку, а долоні його витягнутих рук сковзають долу колінами. Завмерши на кілька секунд зігнувшись, він обережно піднімає вгору одні лише очі. Японці, що кланяються, пильно стежать один за одним, позаяк випрямлятися

першим неввічливо. З боку ця сцена справляє враження, нібито обох хвапив простріл і вони не в змозі розігнутися. Якщо зважити на те, що кожен службовець щодня таких офіційних уклонів віддає у середньому 36, агент торгової фірми — 123, дівчина біля ескалатора в універмазі 2660 тощо, можна собі уявити, наскільки глибоко ця норма національного японського етикету ввійшла у побут".

Джерело: widjay.com

Традиція чаювання

Автор: Олексій Фролов

Чайна церемонія є одною з найбільш відомих японських традицій. Та чи дійсно вона японська?

В епоху VII століття діяльність мандрівних буддистських ченців була основним джерелом формування й поширення не тільки релігійних упереджень, але і філософських знань по всій Азії. Тож не дивно, що такий шанований напій у Китаї, як чай, незабаром перекочував і в Японію, ставши не тільки улюбленим напоєм японського народу, а й великим духовним спадком, дбайливо охороняється й у наші дні. До кінця VII століття, політика буддистських священників стала все більше закріплюватися серед культурної, а найголовніше — політичного життя країни. Священники, які виконують роль радників, наставників, вчителів і лікарів при дворі, мали серйозний вплив на японських імператорів. Саме ченцями є стародавні японські

манускрипти приписували перше чаювання при дворі сьогуну Мінамото. Чернець представив правителю справжню цінність чайного напою, як лікарського засобу.

До середини VIII століття, вживання чаю стало звичайною справою і для самураїв, серед яких почали практикуватися, так звані чайні турніри, коли присутнім почесним гостям пропонували кілька варіантів різних чаїв, які, скуштувавши, потрібно було визначити за сортовою належністю напою і його походженням. Звичайні селяни також отримали привілей насолоди чайним напоєм, але сортом гіршим. На відміну від багатьох станів, звичайний людина не організовував галасливих заходів — чаювання проходило в скромному, тихому оточенні, у родин-

今月廿二日
茶室
茶室
茶室

ному колі, за обговоренням справ насущних. До кінця VIII століття, початку IX, стали оформлювати перші ритуали японського чаювання, що також не обійшлося без впливу буддистських ченців — перший варіант дій у разі заварювання чаю й особливого обслуговування гостей належить священнику Даю, який пізніше став наставником багатьох чайних майстрів.

Протягом наступного століття, чайна церемонія обростала все новими якостями, просочувалася духовністю японського народу й широко відданою самурайським традиціям. Мурата дзюку — буддистський священник у четвертому поколінні, є основоположником ідеї «вабі», яку дотепер уособлюють сучасні ритуали японської чайної майстерності.

На початку XV століття Дзео Такено вперше став використовувати окремі будови для проведення чайних церемоній — «тясицу», які являють собою легкі, скромні будиночки із солом'яною стріхою, невеликих розмірів, які візуально здавалися продовженням навколиш-

Чайна церемонія обростала все новими якостями, просочувалася духовністю японського народу

нього саду, зливаючись із ним і не порушуючи природної ідилії. Дзео також запропонував глиняний чайний посуд дуже грубої обробки, яка, як і тисячу, нагадувала про звичайну селянську скромність простих японців.

Найкращий учень Такено — Сен но Рікю, запропонував кілька змін чайного будиночка, зокрема, підняв вікна на таку висоту, щоби вони служили тільки джерелом розсіяного світла, але не давали можливість побачити те, що відбувається за ними, щоби нічого не порушувало процес чаювання. Ще однією помітною заслугою Рікю було удосконалення саду, на території якого, розташований чайний будиночок «тянива» й доріжки, що ведуть до гостьового входу — «родзи». Крім того, Рікю досить докладно

формалізував процес церемонії, починаючи з алгоритму дій гостей, і закінчуючи темами розмов, які прийнято вести під час чайних бесід. Його сюзерена, як і всіх багатих вельмож, не влаштовували скромні переваги Рікю через внутрішнє оздоблення чайних будиночків і чайний майстерень. Сумна доля чекала Сен но Рікю — за наказом свого повелителя був змушений вчинити самогубство. Однак естетичні принципи Рікю не були забуті і далі просувалися його сім'єю — онуком Сен Сотан була відкрита перша в Японії школа чайних майстрів — Сенке, і це був тільки початок. До середини XVIII століття вже були цілі класи у певних навчальних чайних закладах, створених майстрами, які переступили колись поріг Сенке.

 /MENYAMUSASHIKYIV

麵屋武蔵

MENYA
MUSASHI

MENYA LUNCH

ВІД
75,00

ПОНЕДІЛОК-П'ЯТНИЦЯ
З 12.00 ДО 15.00

UNLIM
DRINKS

PEPSI, 7UP,
ЛИМОНАД

RAMEN +

1

ОБЕРИ РАМЕН

2

ДОДАЙ ДРУГУ СТРАВУ

КУРКА ТЕРІЯКІ АБО ГЪОДЗА З ОВОЧАМИ
АБО САЛАТ З КУРКОЮ ТА МОЯШИ

БЕЗЛІМІТНІ НАПОЇ
ВКЛЮЧЕНІ У ВАРТІСТЬ

PEPSI, 7UP, ЛИМОНАД

Маленькі самураї в науці

Автор: Олексій Фролов

У світі японців сприймають як розумну, ввічливу націю з хорошим здоров'ям. Але чому вони настільки унікальні та відрізняються від інших? Пошуки відповіді на це запитання навели до їхньої системи освіти.

Є величезна різниця між українськими та японськими школами: початкові школи в Японії називаються за назвами місцевостей, у яких розташовані, а не номерами; середні школи, зрештою, як і старші, іменуються так само, як початкові; у школах не навчаються всі разом, для дітей з інвалідністю є відокремлені школи; загальнодержавних підручників немає, тому їх обирають освітні комітети муніципальних районів або керівництво школи. Але це ще далеко не все.

У японських школах учні не складають жодних іспитів, поки їм не виповниться 10 років, тобто до 4 класу.

Вважається, що ціль перших 3 років у школі — не судити дітей за знання, а навчити їх хороших манер та розвинути характер. Дітей вчать поважати інших людей, бути добрими з тваринами та природою. Вони також вчаться як бути щедрими, співчутливими та чуйними. Окрім цього, їх також навчають витривалості, самоконтролю і справедливості. Разом з усіма стандартними предметами японські школярі вивчають хайку та письмо. Хайку — це одна із форм національної поезії, у якій використовуються прості вислови, аби передати глибокі емоції. Такі заняття вчать дітей поважати їхню культуру та традиції.

Пишуть трьома способами, що кардинально відрізняються між собою: японськими ієрогліфами, японською версією китайських ієрогліфів і латинськими буквами. Принцип японської каліграфії, або шодо, полягає в намочуванні бамбукової кисті в чорнило та використання її для написання ієрогліфів на рисовому папері. Для японців — це ціле мистецтво, яке не менш популярне, ніж

традиційний живопис. Також є класна година, присвячена вивченню історії краю, пацифізму, шкільним заходам.

Середньостатистичний клас складається з 30-40 людей, але кожний новий навчальний рік його склад міняється наполовину або навіть більше. Стандартний розподіл відбувається випадковим образом. Тобто, щороку учень попадає в онов-

лений клас і йому доводиться адаптуватися до створених умов, знаходити спільну мову з однолітками.

Для зручності за кожним школярем закріплюється номер із 4 цифр (перші дві цифри — номер класу, а останні — персональний номер). Цими номерами позначаються, наприклад, картки в бібліотеці, тестові й контрольні роботи.

У той час, як в європейських й американських школах та університетах здебільшого навчальний рік починається у вересні чи жовтні, у Японії він — у квітні. Можливо, через те, що перший день у школі там дуже часто збігається з одним із найкрасивіших днів, коли цвітуть вишні. Навчальний рік у Японії поділений на 3 семестри: 1 квітня — 20 липня, 1 вересня — 26 грудня та 7 січня — 25 березня.

Діти, які навчаються в Японії мають протягом літа 6 тижнів канікул. Крім цього, у них є двотижневі перерви взимку та навесні. Незважаючи на те, що у японських учнів 8-годинний навчальний день, вони вчаться також протягом вихідних та канікул. Розклад занять змінюється щотижня і про ці зміни інформують у п'ятницю.

У японських школах учні самі прибирають у класах, кафетеріях та туалетах. Їх ділять на невеликі групи та розподіляють завдання протягом року. Згідно із японською системою освіти, прибирання за собою вчить дітей працювати в команді й допомагати один одному, а ще так вони вчаться поважати свою роботу та роботу інших.

Носіння форми в школах є обов'язковим, а кожна школа має свою унікальну форму. Ба більше, організовані японці не полінувалися прописати норми, що стосуються шкарпеток, змінного взуття, шкільних сумок, зовнішнього вигляду учня загалом. Так, практично скрізь у Японії, дівчатам неприпустимо ходити на заняття із завивкою, на-

Джерело: widjay.com

фарбованими нігтями, носити ювелірні прикраси, користуватися косметикою, відпускати чубчик нижче брів, фарбувати волосся. Хлопчикам пропонується носити коротку стрижку. Що стосується шкарпеток і гетр, то вони мають бути темно-синього, білого або чорного кольору. Okремо варто

розповісти про змінне взуття. Це можуть бути або тапочки, або увабаки (туфлі-балетки). Шкільне взуття не повинно псувати підлогу чорними слідами, тому воно часто буває чисто білого кольору або із крапленням інших кольорів. Учням також заборонено користуватися телефонами

на території освітнього закладу.

Японська система освіти робить усе можливе, щоб забезпечити учнів здоровою та збалансованою їжею. У державних початкових та середніх школах обід готують відповідно до стандартизованого меню, яке розробляють не лише кваліфіковані кухарі, але й фахівці в галузі охорони здоров'я. Учні їдять у класі разом із вчителем. Це допомагає налагодити позитивний зв'язок між ними.

Може скластися враження, що японські школярі обтяжуються школою й роблять усе можливе, щоби втекти з-під її впливу. Однак це не так. Є чимало фактів, які говорять про те, що японські школярі сильніше, ніж школярі країн Заходу, прив'язані до своєї школи, вони з завзяттям штурмують основи наук і з бажанням йдуть у школу після канікул. У школі в них є вірний старший друг «сенсей» (учитель), який дбає про них, приділяє їм достатньо уваги й постійно піклується про підняття їхнього почуття власної гідності. А якщо взяти

до уваги той факт, що почуття власної гідності має в Японії дуже високу ціну, то стає зрозумілим, чому японських дітей не особливо лякає перспектива «екзаменаційного пекла». Але для того, щоби потрапити в хороший навчальний заклад, велика кількість японців відвідує підготовчу школу або приватні позашкільні семінари («дзюку»), які проводяться ввечері.

Уже в університеті від студентів очікуються тільки звіти, ніяких курсових або дипломів, там вони можуть відпочити й насолодитися чотирма безтурботними університетськими роками.

Педагоги в Японії здебільшого вважають, що всі школярі можуть успішно освоювати запропоновану в школах програму. І якщо хто-небудь відстає, то йому радять бути уважнішими в школі й більше часу проводити за книжками вдома. Загальновизнано, що учні старших класів у Японії на виконання домашніх завдань витрачають не менше п'яти годин. Японська школа функціонує під девізом: «Успіху домагаються наполегливою працею», «Якщо ти відстаєш, наполегливіше працюй над собою». У школах панує принцип «Працювати на межі своїх можливостей».

Джерело: widjay.com

Чарівні "верби" та "квіти"

Автор: Олексій Фролов

Країни, звідки приїжджають секс-туристи, мають більш радикальнішу позицію до проституції, ніж Японія. Люди подорожують на далекий Схід, тому що секс із повією організувати легально виходить у невеликій кількості країн. Отож, давайте розберемося з чарівними "вербами" та "квітами".

Карюкай (яп. — світ квітів та верб) — збірна назва японської культури розваг, пов'язаної з гейшами та повіями, а також із місцями їхньої роботи. Назва «карюкай» походить від прізвищ юдзьо — «квіти» й гейш — «верби», не такі барвисті, як повії, але витонченіші.

Юдзьо (яп. — «жінка для задоволень») — збірна назва повій та куртизанок (але не гейш) протягом усієї японської історії.

Оформлення культури специфічних розваг почалося в Японії наприкінці VI століття. Дівчата зі збіднілих родин почали заробляти, розважаючи багатих чоловіків. Здебільшого вони на-

лежали до нижчого стану, тому серед послуг часто були й сексуальні. Однак деякі з прислуги (яп. — сабуруко) були освіченими жінками, і могли забезпечити себе, не вдаючись до проституції.

Хоча проституція (як і, власне, секс) у Японії не вважалася гріховною або ганебною справою, уряд в XVI столітті почав стримувати зростання повій, влаштувавши особливі обгороджені квартали, які спочатку називалися ханаматі (яп. — квітковий квартал), пізніше перейменовані в юкаку ((яп. — квартал публічних будинків). Метою ізоляції було введення централізованого обліку повій для

контролю податкових зборів. Працівницям і працівникам було заборонено залишати юкаку, винятком було лише: весняне милування квітами сакури, відвідування лікаря або виклик до суду.

Закони захищали права повій, а вже в 1956 року закон уряду призвів до закриття юкаку. Кіотоська Сімабара повністю закрилася, єдина окія (будинок, де живуть гейші або юдзьо), що залишилася, під назвою Ватігайя (яп. — будинок переплетених кілець) була відновлена як музей і як місце проживання п'яти таю (вищий ранг дорогих японських повій), що залишилися там жити.

На ханаматі гейш прийняття закону не вплинуло. Сьогодні вони все так само в тому числі, і через пресу пропонують організацію вечірок. У багатьох японських містах є квартали гейш. В одних, таких, як Кіото та Токіо, це величезні процвітаючі райони з десятками окія й чайних будиночків, в інших, наприклад, у Нарі, Канадзаві, Фукуоці або Нагої, це 2-5 чайних буди-

ночків та кілька окія.

Загалом, із сексуальним туризмом у Японії ситуація постає досить складна. Проституція в сучасній Японії є незаконною й підпадає під статтю 3 «Закону про боротьбу з проституцією», який говорить, що «проституція принижує людську гідність, суперечить моральності в суспільстві, що піклується про влас-

ний вигляд». Однак визначення проституції суворо обмежується коїтусом (зляганням) з «не визначеною людиною».

У Японії «секс-індустрія» та «проституція» — не те ж саме. Японське законодавство трактує проституцію як коїтус за плату, легальні секс-клуби пропонують послуги, не пов'язані з коїтусом, наприклад, оральний секс.

Це означає, що комерційні статеві стосунки будь-якого виду (оральний та анальний секс), є абсолютно законними. «Закон, що впливає на державне регулювання моральних норм» 1948 р., також відомий як «Закон про регулювання бізнесу розважальних організацій для дорослих», змінений у 1985, 1999 та 2005 роках, регулює ці справи.

З одного боку, комерційні статеві відносини в Японії офіційно заборонені, з іншого ж — є різноманітні борделі, яким вдається діяти легально, і тому секс-індустрія в Японії переросла в різноманітні форми. Зазвичай, усі форми названі в стилі Васей-ейго.

Мода здоров'я (англ. Fashion Health), також «херусу» (Васей-ейго). Це вид масажного салону, який оминає японські закони щодо боротьби з проституцією, пропонуючи цілий ряд послуг. Салони можна знайти у всіх великих містах Японії, і їх легко помітити завдяки яскравому дизайну та миготливим ліхтарям. Часто рекламуються як «оздоровчі салони», можуть бентежити незнайомих іноземців своєю діяльністю всередині. Зазвичай вони розміщують зображення своїх так званих масажистів біля входу; однак іноді обличчя і очі цензурують пікселяцією або чорними смужками. У деяких салонах біля входу є карикатурно зображені послуги, які надаються в салоні.

— Доставка здоров'я (англ. Delivery Health),

також аббревіатура «деріхеру» (Васей-ейго). Це форма проституції, схожа на «модне здоров'я»; різниця полягає в тому, що бордель не має приміщень і, по суті, є ескорт-службою, й жінки відправляються або в дім своїх клієнтів або до готелів.

Імідж-клуб (англ. Image Club), також аббревіатура «імекура» (Васей-ейго).

Вид борделю, з тематикою популярних сексуальних фантазій, наприклад: кабінет, операційна, шкільна/студентська аудиторія, вагон поїзда тощо.

Обов'язки працівників обмежується оральним сексом у відверті костюмі, який підходить під атмосферу та серце замовника. Клуби можуть пропонувати деталізовані ціни на певні послуги, такі, як: миттєві фотографії, зняття жіночої білизни, або навіть "забрати його/її додому". Жінкам, які працюють у іміджевих клубах, платять приблизно від 30 000 до 35 000 ієн на день, і вони можуть мати дохід більше ніж 1 мільйон ієн на місяць. Хоча класичні гей-

ші в Японії, як і раніше, також дуже поширені й коштують фантастично дорого.

Рожевий салон (англ. Pink Salon), також аббревіатура «пінсаро» (Васейейго). Користується популярністю в секс-туристів у Токіо. Рожеві салони обходять закон, працюючи, як ресторан, тобто подають їжу, не маючи душових або приватних кімнат. Вони відомі тим, що надають послуги орального сексу. Також до цього можуть додаватися послуги фінгерінгу та сумати (різновид сексу без проникнення). Загалом, вони по всій Японії, і жінки, які працюють там, можуть обслуговувати десяток і більше чоловіків за зміну. У разі покупки за \$60-100 кожного напою — відвідувач отримує на додачу безплатний оральний секс, процес займає пів години. Втім, якщо клієнт відмовиться від інтимних послуг, вартості напою це не змінить.

Соупленд (англ. Soarland), також Соуп (Васей-ейго) — частина індустрії нічних розваг Японії. У Соупленді клі-

єнти займаються сексом без проникнення з повією. Фактично це відбувається так: клієнт лягає на водонепроникний матрац, покриті лубрикантом, і їм роблять масаж тілом повії. Основною клієнтурою є чоловіки, проте також є соупленди, орієнтовані на жінок. Ціни на сеанс у соупленді різняться за місцем розташування, часу доби, рангу поставальника та тривалості сеансу. Соупленди з'явилися, коли явна проституція в Японії стала незаконною в 1958 році. Це була проста форма ванни, де жінки мили чоловічі тіла. Спочатку вони були відомі як торуко-буро, що означає турецька лазня. Після кампанії турецького вченого Нусрета Санчаклі в 1984 році, яка проголосила заборону цієї назви для борделів, назва «соупленд» стала переможною на міжнародному конкурсі перейменувань. Відомі комплекси розташовуються в:

- Саппоро — район Сусукіно (вулиці червоних ліхтарів);
- Токіо — райони Йоші-

Джерело: widjay.com

вара й Кабукічо (вулиці червоних ліхтарів);

- Гіфу — міста Кавасакі та Каназуен;
- Шига — місто Огото;
- Кобе — район Фукухара;
- Одавара — район Сагаміnumата;
- Фукуока — Накасу (червоний квартал)

Також є багато інших районів, особливо де розташовані онсени (японські гарячі джерела).

Популярність також мають заклади «Ніпон Кісса» — офіціантки тут ходять без трусиків, а в дзеркальній підлозі можна роздивитися все, що забажаєте.

Крім цього, також є історичні практики

ньотайморі та нантайморі — замість столу та тарілок для подачі їжі, використовують оголених цнотливих дівчат та хлопців відповідно. Також цей феномен відомий як «тілесне суші» Бере початок із самурайських періодів Японії. Це було частиною культури гейш, і зазвичай відбувалося, щоб відсвяткувати перемогу в битві. Уперше з'явився цей феномен у префектурі Ішикава, і він

практикується там досі.

Що цікаво, як секс-туристи японці є більш активними, ніж поставальники послуг. Що є більш цікавим, що японці вибиваються вперед у категорії жіночого сексуального туризму. Туристи жіночої статі можуть шукати аспекти сексуальних відносин, які не поділяють чоловіки туристи, такі як романтика та близькість.

Зодчество ПО-ЯПОНСЬКИ

Авторка: Дарина Тичина

Сучасні споруди Японії – місце паломництва архітекторів. Якщо усі звичайні дороги завжди ведуть до Риму, то за натхненням їдуть у Країну Висхідного Сонця, де лікуються від емоційного та творчого вигорання багато митців.

Сутність японської традиції у простоті. Візуальна мова архітектури лаконічна, але в цьому її краса. Переважають кубічні форми, а також світлі кольори у декоративному оформленні.

Саме японці вчать нас підходити до створення архітектури осмислено й... економити на місці розташування. Через високу щільність населення й обмеженість у просторі японці проєктують будівлі, які вирізняються раціональністю у розміщенні.

Основоположні точки в архітектурі – природне світло, для японців воно неймовірно важливе, як і взаємодія внутрішнього та зовнішнього середовищ.

На сьогодні архітектура Японії є феноменом у світовій архітектурі. У Японії була сформована своя локальна версія модерністської архітектури, яка не вписувалась в інтернаціональний контекст. Тож нова японська архітектура увібрала в себе безліч цікавинок. Ідеї бруталізму, структуралізму, футурологічні урбаністичні пошуки, але тісно пов'язалась із національними традиціями та філософією будизму. Такий оригінальний напрям отримав назву «метаболізм».

Будинки підлаштовані до реакції на погоду. Через загрозу землетрусів конструкції масивні, стійкі, витривалі.

Слово «природа» («сід-зен») японською означає «бути в гармонії з середовищем». Якщо європець прагне керувати ресурсами та безжально використовувати, японець сприймає себе як частину природи і живе за її правилами, а не пише їх для неї. В архітектурі це відображається через повагу до фактур, історії місцевості, топографічних особливостей.

Незважаючи на те, що половина сучасної Японії – це бетонно-скляні гіганти зі сталевими каркасами, за країною зберігається статус «дерев'яної». Дерево вказує на зв'язок із природою і могутніми традиціями – двома важливими віхами східної філософії.

Японія – світоглядний конструкт західної архітектури. За останні кілька років місцеві архітектори стали головними героями Притцкерівської премії. 2011-ий рік приніс нагороду SANAA, потім були відзначені Тойо Іто та Сігеру Бан.

Джерело: widjay.com

ЦІННІСТЬ ІННОВАЦІЙ

Традиції та практичність

Авторка: Крістіні Сарбаш

Сьогодні східна культура дуже популярна на Заході. Особливий інтерес викликає Японія, чії таємничі самотні традиції йдуть у ногу з прогресом.

Популярність японський стиль в інтер'єрі заробив своєю функціональністю, елегантністю й незвичністю стильових рішень. У територіально невеликій, перенаселеній країні особливо цінується простір, тому і внутрішній устрій приміщень зводиться до мінімуму меблів й інших звичних атрибутів будинку.

Стиль дозволяє помістити в простір усе, що витримано в мінімалістичному дусі. Він абсолютно ні до чого не зобов'язує. Важливо просто дотримуватися кольорової гамми й певної спрямованості дизайну. До того ж, за свідченням дизайнерів, це найзатребуваніший зараз етностиль.

Базові принципи японського стилю

Тема природи — в основі всього.

Витончені й легкі розсувні двері-перегородки з паперу й бамбука (седзі), загальний принцип горизонтальності внутрішніх приміщень, перевагу дерева каменю, легкість і відкритість будівель — цією естетикою японці зобов'язані не тільки вологому клімату, а й землетрусам, що часто трапляються на островах.

Єднання японців із довкіллям формує особливий підхід до облаштування житла. Яскравий тому приклад — далеко виступаючі навіси над вікнами з круто загнутими вгору карнизами. Вони покли-

кані боронити від сильних злив, а як наслідок дають постійну затемненість кімнат.

Інтер'єр завжди намагаються прикрасити мальовничими краєвидами. Використовують фонтани, акваріуми, вирощують невеликі дерева або бамбук у кімнаті.

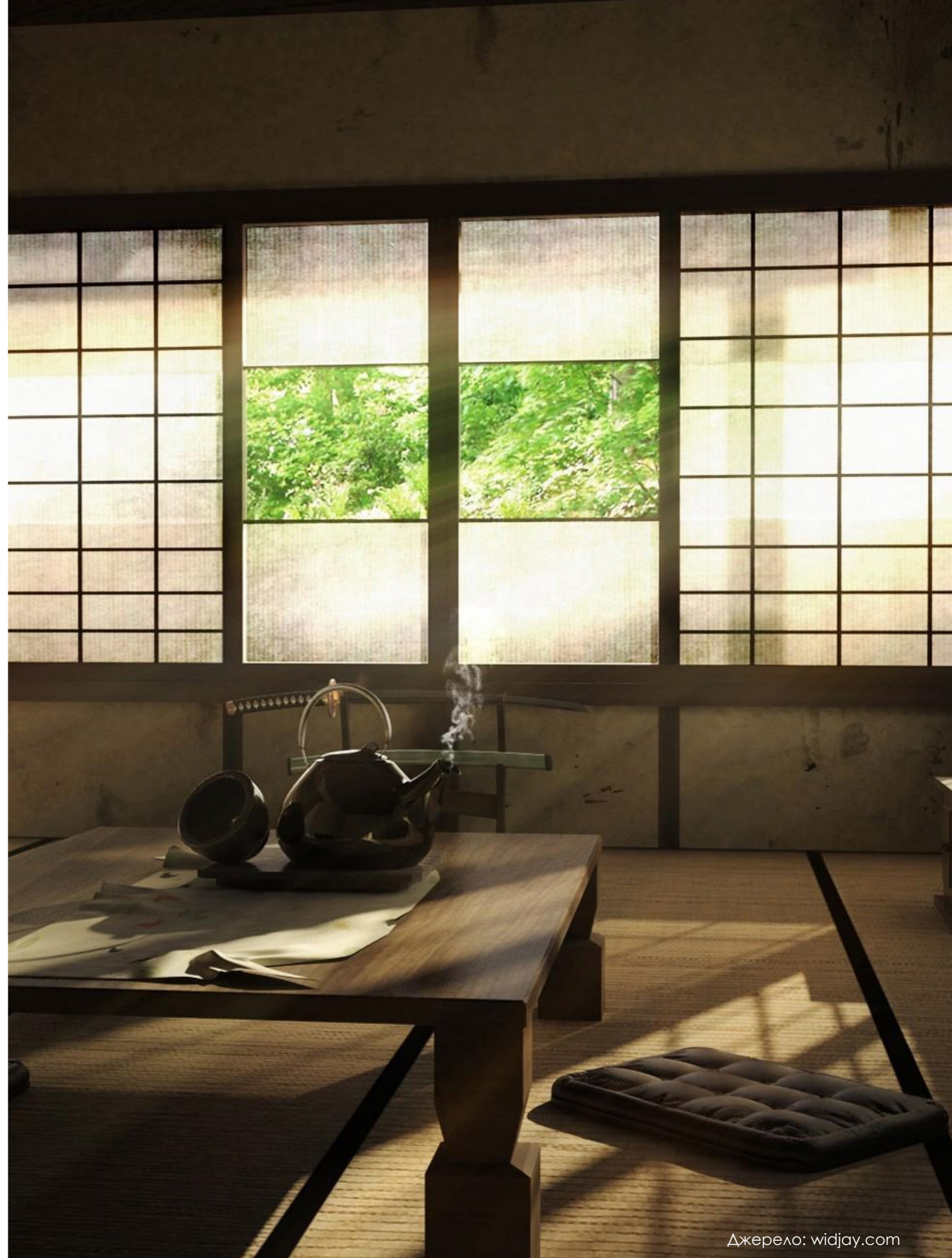
Якщо ви оформляєте замський будиночок у японському стилі, то важливо облаштувати не тільки будинок, але й сад. Будинок має бути його природним продовженням і мати другорядну роль.

Світлі кольори краще

Красу природних матеріалів японці прагнуть підкреслити непомітними однотонними теплими кольорами — бежевим, пісочним, кремовим, білим. Часто в японських інтер'єрах трапляється чорний колір. Однак, японці не розглядають його як самотійний колір, який несе смислове навантаження. Він лише фон, що дає змогу акцентувати яскраві деталі.

Низькі меблі

Вони не мають високих ніжок, спинок, полиць. Натомість вона є гладка

поверхня і правильні геометричні форми.

Ніщо в інтер'єрі не повинно відволікати від самопізнання.

Тому використання декору зводиться до необхідного мінімуму. Лаконічні форми, по-діловому суворі меблі, невисокі і прямолінійні, позаяк старовинні мудрості свідчать, що життя має проходити на татамі.

Відсутність стін

Традиційний японський будинок не має стін. Пейзаж є природним продовженням інтер'єру. Зсередини будинок ділиться не на кімнати, а на «функціональні зони» (за допомогою ширм, завіс, за рахунок змін рівня підлоги). Ширми роблять простір легким і прозорим; переставляючи їх, можна оновлювати інтер'єр хоч щодня.

Світло

Світла має бути багато. Абажур із рисового паперу простих форм роблять світло м'яким і розсіяним. Таке світло візуально розсовує простір. Звідси особливий підхід до денного світла і джерел освітлення. Те, що зараз користується популярністю у європейців під назвою «японський світильник» — конструкція з паперу та металевого

каркаса, — насправді дуже важливий елемент інтер'єру. Ця лампа називається Акарі. Створена вона була ще в 50-х роках минулого століття й служить не стільки для освітлення, скільки для того, аби підкреслити напівтемряву.

Акcesуари та декор

Можна підібрати шкатулки, ляльки в кімоно, солом'яні або бамбукові

килимки, віяла з японськими малюнками, наприклад, із зображенням сакури, керамічні вазони. Кожна така річ буде унікальною. Обов'язково потрібно підібрати гарний чайний сервіз, традиційні керамічні блюда, розписані вручну і, що зберігаються в спеціальних підставках, палички для їжі.

Ієрогліфи — майже неминучий атрибут оформлення житла «під Японію». Шанувальникам цього етностиля виробники пропонують декоративні комплекти постільної білизни, порт'єри, покривала, прикрашені ієрогліфами й іншими стилізованими національними малюнками. Є і відповідний посуд для чайної церемонії, особливі блюда для традиційних рибних блюд, шкатулки, скульптури, прикрашені елементами, що повторюють лінії японських пагод.

Неодмінним мешканцем будинку в Японії є карликове дерево «бонсаї». Ця квітуча слива заввишки у півметра навіює господарям думки про вічне життя. Але аби підтримувати форму бонсаї, його потрібно підстригати.

Висновки

Плюси:

- Модний стиль;
- Лаконічність, що не вимагає великої кількості меблів;
- Оригінальність та функціональність;
- Натуральні, екологічно чисті матеріали.

Мінуси:

- Не для кожного темпераменту і способу життя підійде;
- Можуть виникнути складнощі з пошуком необхідних предметів інтер'єру;
- Може знадобитися консультація дизайнера;
- Натуральні матеріали мають високу ціну.

Японці змогли вдало поєднати оригінальність та функціональність із національними традиціями, особливостями менталітету та клімату, а також адаптували все до сучасності. Сподіваємося, ви надихнулися і зможете тепер додати японських барв до вашої оселі.

Дивовижна природа Японії

Якщо ви коли-небудь бували в Японії, то напевно вже знаєте, наскільки це дивовижна країна. А тим, хто тільки планує відвідати країну, можна позаздрити – їх чекає маса незабутніх вражень. У нашій сьгоднішній підбірці ви знайдете найцікавіші та найкрасивіші місця Японії. Деякі з них вважаються популярними пам'ятками, інші ж знаходяться далеко від туристичних маршрутів, але кожне є унікальною перлиною цієї країни.

Авторка тексту: Дарина Тичина
Автор фото: Рьоске Косуге

Парк Асікага

Дивовижний райський парк, здавалося б, може приснитись тільки у сні, але він існує і на яву. Він знаходиться на прекрасному острові Хонсю, в провінції Точиги, в місті Асікага. Цей парк — диво Японії, охоплює чималу площу, 8,2 га, що вже вражає своїм масштабами. Він вважається одним із крашчих та унікальних у світі. Парк Асікага став відомим

завдяки різноманітним видам квітів, які він налічує на своїй площі, саме вони перетворили цей край на унікальний ботанічний світ.

Дизайнери парку створили свого роду тунелі з квітів. Квітучі гліцинії всюди панують у парку і створюють яскраві та химерні композиції. Гліцинії, як водоспад, зачаровують своїми довгими

обвислими гронами. Вони полонять не тільки своєю красою, а й солодкуватим ніжним медовим запахом, який дурманить голову усім.

Білосніжні китиці з квітами, схожими на маленьких метеликів і солодкий, ніжний, медовий аромат до приємного запаморочення — не дарма японці називають прохід по тунелю — «дорогою щастя». У парку є ще квітковий коридор — "золотий дощ", з жовтої гліцинії.

Справжньою гордістю парку є гліцинії — рід витких рослин сімейства бобових, з великими, як ліани, гронами запашних квіток. Однак не тільки гліцинії є гордістю парку. У різні пори року можна побачити цвітіння різноманітних квіткових композицій. Наприклад, цвітіння сливових дерев, барвисті різнокольорові килими з гіацинтів, нарцисів, тюльпанів й ірисів.

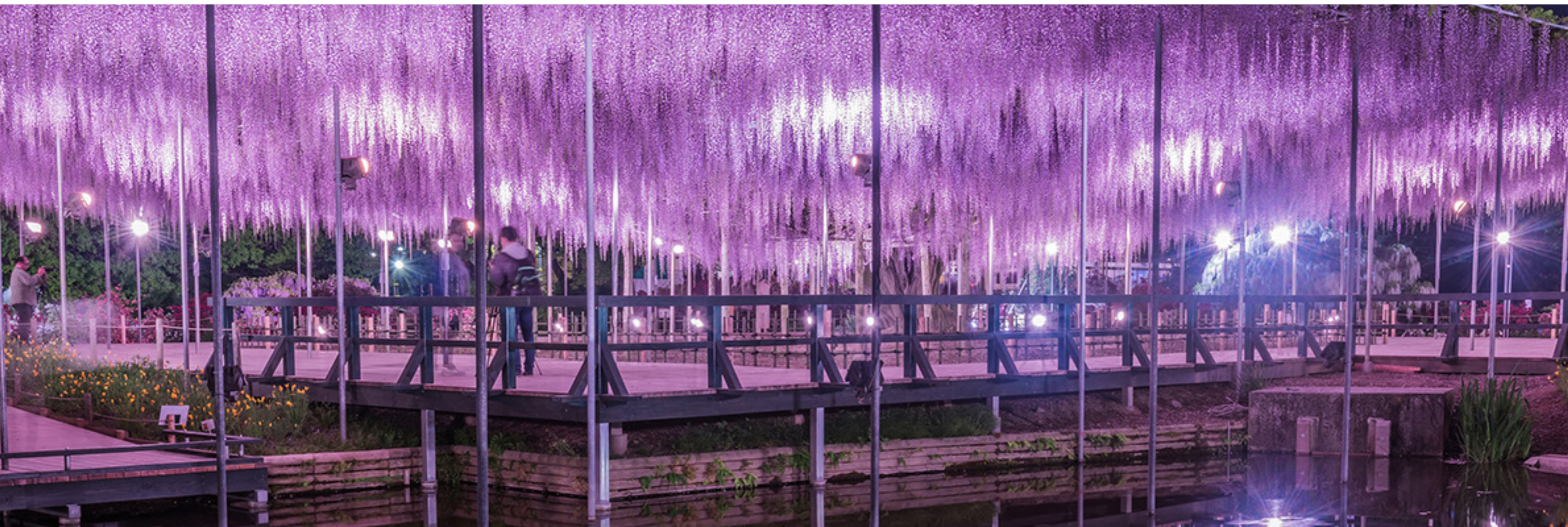
У парку є 100 річна гліцинія, також близько 160 гліциній яким близько 60

років і 1500 азалій яким понад 60 років. Крім гліцинії у лютому-березні тут цвіте слива, трохи пізніше з'являються нарциси, тюльпани, гіацинти та мускарі — перші вісники весни.

У квітні й травні сад спалахує фантастичним різнобарвним феєрверком тисяч рододендронів, серед 1500 кущів азалій, є 160, яким понад 60 років. З травня по червень і всю осінь сад наповнений ароматом 1500 троянд. Літо — час

гортензій, клематисів, петуній, ірисів і люпинів. А завершують сезон пізньої осені пурпурні квіти шафрану.

На зиму сад засинає різнобарв'ям різдвяних ілюмінацій хитромудрих сюжетів, щоб наступного року знову прокинутися і зустріти гостей. Це нескінченна історія витонченої краси та досконалості, наповнена чудовими моментами, яка продовжується з року в рік та дарує радість гостям.

Ліс бамбуку Саган

Мальовничий бамбуковий гай, де росте тисячі високих вічнозелених дерев – це візитна картка Кіото. Серед міської інфраструктури дивно бачити таке зелене диво. Рівні стовбури дерев лісу Саган займають територію в 16 квадратних кілометрів. Заповідна зона туристичного району Арасіяма знаходиться під захистом ЮНЕСКО. Бамбуковий ліс — це те, що відвідати в Японії варто обов'язково.

У країнах сходу давно вже знають про дивовижні властивості бамбуку – в Індії він вважається символом дружби, у Китаї — символом довголіття, а в Японії вірять, що бамбукові дерева захищають від злих духів, саме тому вони оточують більшість японських храмів. У районі Саган із бамбуку роблять кошики, коробки та навіть посуд.

Бамбуковий гай, площа якого становить 16 км, має велику кількість пішохідних доріжок, з двох сторін облямованими поручатами зі сухих стебел бамбука, що вже впали.

У цьому лісі, як і по всій території Країни сонця, що сходить, в основному росте бамбук виду “Мосо”, який походить із Китаю і має унікальну здатність — всього за місяць рослина може досягти 20-метрової висоти та мати в діаметрі до 20 см. Найбільші стебла бамбука досягають 40 метрів у висоту і до 35 см у діаметрі.

Популярність цього дивовижного місця пов'язана не лише з красою, а й з незвичайним заспокійливим впливом, який чинить цей ліс. Ці дерева у поєднанні з вітром, що прогулюється між стовбурами, які підіймаються увись, утворює подібність музики, що викликає у японців почуття гармонії й заспокоєння. Саме тому уряд Японії, вніс звуки бамбукового лісу в сотню охоронюваних народних пам'яток.

Побудований сьогунум у 14 столітті на честь смерті японського імператора Тенрю-Цзи, цей ліс є своєю штаб-квартирою школи дзен-буддизму Рінзай.

Священна Фудзі

Символ країни — священна гора Фудзі. Японці вважають, що гора була створена богами з хаосу. Це найвпізнаніша пам'ятка країни. Величний гірський пік підноситься до небес на висоту 3776 метрів.

На острові Хонсю понад двохсот географічних об'єктів, які називаються Фудзіямі: місто Фудзіяма, селище Фудзіямі, і

так далі. "Мі" з японсько-го означає "дивись" — з цих місць відкриваються найкращі краєвиди на Фудзіяму. В околицях цих місць чимало розваг для туристів.

Фудзі — типовий стратовулкан, тобто вулкан, який має форму конуса і складений з шарів затверділої лави та вулканічного попелу. На ділянці між вершиною і схилами

гори Фудзі розташовано понад 60 бокових вулканів та малих кратерів. Для таких вулканів характерні періодичні вибухові виверження, і Фудзі не псує статистику: з 781 року він прокидався, вивергаючи лаву, 12 разів. Найбільші виверження траплялись в 800, 864, 1707-1708 роках. Останнє стало найсильнішим: викинутий у повітря попел вкрив Токіо 15-сантиметровим шаром. Дивно, але серед численних гравюр із зображенням гори немає

жодної, де б вулкан вивергався.

Виявляється, гора Фудзі є приватним володінням. У синтоїстському Великому храмі Хонг Сенген збереглася дарча датована 1609 роком, згідно з якою Сьогун, тобто військовий правитель Японії, передав гору Фудзі у власність храму. У 1974 році справжність дарчим підтвердив верховний суд Японії. Тому нині Фудзі — це приватне володіння храму Хонг Сенген.

Гора Фудзі — частина національного парку Фудзі-Хаконе-Ідзу, тому смітити на схилах гори суворо заборонено. Про це постійно попереджають особливі таблички, і не дасть забути безкоштовний пакет для сміття, виданий на сході. Побудовані на схилах біотуалети, причому частина з них автоматичні та працюють від сонячних батарей. Але за зручність доведеться платити: це, ймовірно, єдині в Японії платні туалети.

Образ Фудзі часто використовується в японській літературі та образотворчому мистецтві. Цю гору згадують найстаріша поетична антологія «Збірка міріад листків» (759) та найстаріше оповідання «Повість про бамбукоруба» (9 століття). У «Записах крайових звичаїв провінції Хітаті» (721) описано Фудзі, що порівнюється із горою Цукуба. Крім того, у всіх японських легендах, що пояснюють висоту регіональних вершин, присутні згадки про Фудзі.

Хребет Сіракамі

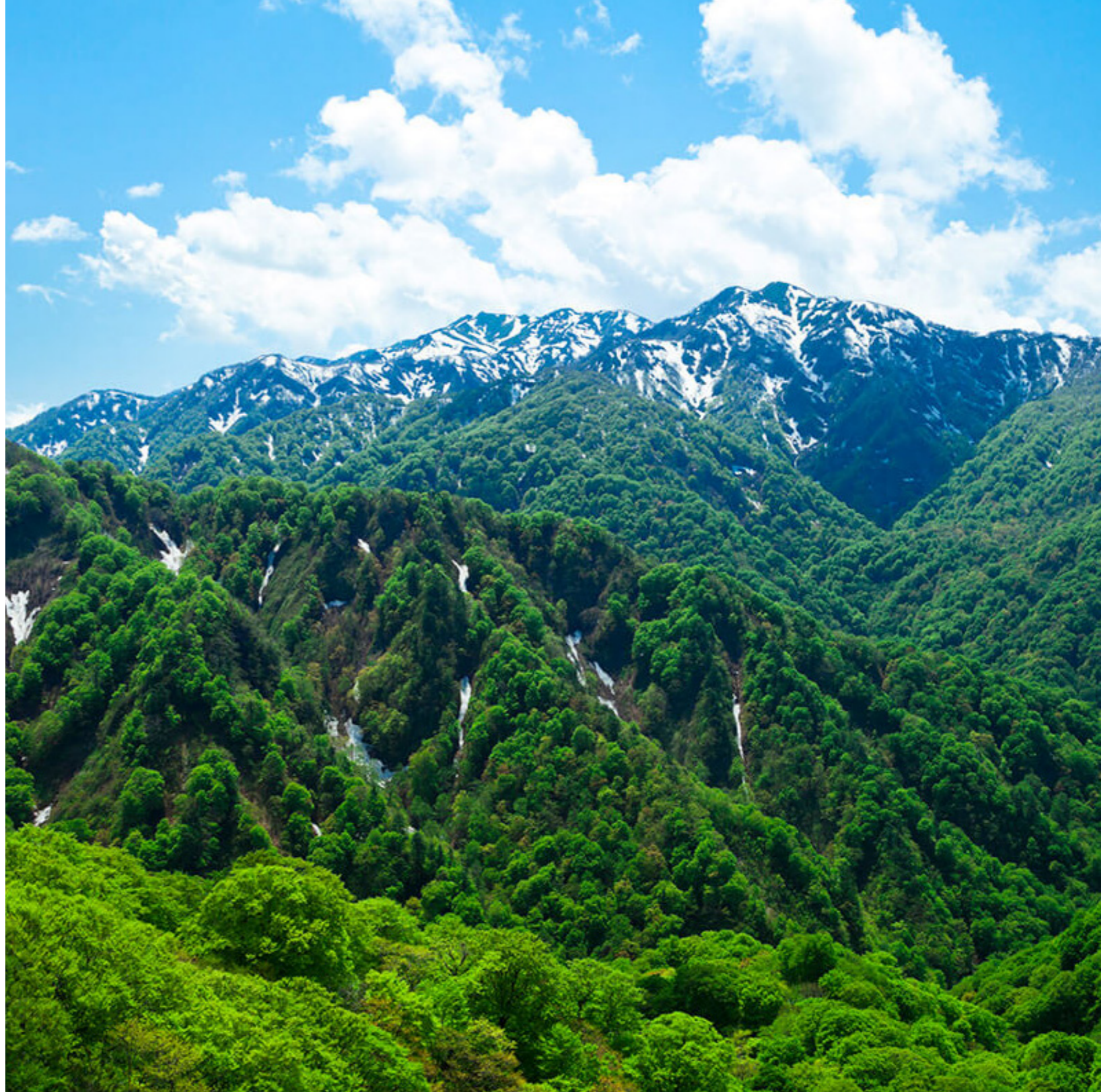
Хребет розташований в префектурах Аоморі та Акіта і має територію понад 1300 км. На ньому є рідкісні природні ресурси, і він знаходиться під пильною охороною держави. Флора і фауна відрізняються величезною різноманітністю. Тут присутні дерева з 2000 річною історією, завдяки висоті - альпійські рослини та, звичайно ж, наймальовничіша річка Японії - Акаїса.

Гори Сіракамі — гірська гряда на півночі японського острова Хонсю, на межі префектур Аоморі й Акіта. Належать до північної частини гірської гряди Дева. Відрізані від основної гряди річкою Йонесіро. Частина гір, що розташована на схід від річки Сава, притоки річки Івакі, має назву гір Овані.

Хребет Сіракамі-Санчі відомий своїми пішохідними стежками Анмонно такіходо і Дзюник. Однак для тих, хто хоче кинути собі виклик, ми рекомендуємо альпіністські стежки. Найпопу-

лярнішим маршрутом є маршрут для сходження на «Гору Сіракамідакі Мате», який веде на одну з 200 найвідоміших гір Японії - головну гору Сіраки. Початок стежки знаходиться на нульовій позначці над рівнем моря на ЖД станції Сіракамідаке-то-дзангуті (JR Shirakamidake-to-zanguchi Station), а її закінчення знаходиться на висоті 841 метр над рівнем моря. Ця стежка призначена для новачків і тих, хто має середній рівень, підйом по ній займе від 4 до 5 годин.

Для тих же, хто не цікавиться сходженням в гори, з оглядового майданчика Фуст-Но-Ока є можливість насолодитися круговою панорамою - від Японського моря до гірського хребта Сіраки. Крім того, на території гірського хребта Сіраки є центр допомоги туристам, який знаходиться біля входу в селище Нісіме, в якому ви можете дізнатися більше про унікальну екосистему регіону та його букових деревах.

Країна двох релігій

Авторка: Турач Оруджова

Релігія — це невід'ємна частина життя Японії, як історичного, так і сучасного. Через релігію і місцеві філософські течії можна зрозуміти особливості менталітету і світогляду японців, який формувався протягом століть, а релігійні споруди мають величезну культурну цінність.

Два стовпи японської релігії — синтоїзм та буддизм, що мирно співіснують у цій країні.

Синтоїзм в Японії — це віра в одухотвореність природи. Витоки цієї релігії сягають корінням в далеке минуле, коли жителі країни Вранішнього Сонця вірили в духів і магію, а також поклонялися тотемам.

Головна особливість синтоїзму — відсутність жертвоприношень. Навіть на зорі цивілізації прихильники цієї релігії вірили в те, що у кожного предмета є душа, і важливо будувати доброзичливі відносини з природою і навколишнім світом.

У цій релігії найбільше шанують Амаатерасу — богиню сонця. За легендою, саме вона дала початок імператорському роду, який досі номінально керує Японією.

У синтоїзмі немає чіткого поділу понять «добро» і «зло». Все розглядається з

боку природного перебігу речей. Наприклад, вовка не прийнято вважати злим, тому що він хижак, а зайця — добрим, тому що він є здобиччю вовка.

У синтоїзмі велика роль відведена камінню. Вважається, що камені є покровителями сім'ї, і після смерті душа людини переміщується в камінь. Звідси й особлива любов японців до садів каменів.

На сьогоднішній день синтоїзм прийнято вважати більше філософською течією, ніж релігією в класичному розумінні, як і буддизм.

Буддизм є другою за поширеністю релігією Японії. Він прийшов в країну Вранішнього Сонця приблизно в 6 столітті нашої ери з Китаю і Тибету. У стародавній Японії стали активно з'являтися буддійські школи, де японці вивчали священні тексти, практикували медитацію.

Існує 4 основних істини, завдяки яким буддизм

міцно встав на ноги в Японії: віра в реінкарнацію (переродження після смерті); віра в нірвану (ідеальний стан тіла і душі); віра в краще життя після смерті; простота ритуалів та релігійних церемоній.

Варто відзначити, що в сучасній Японії дуже маленький відсоток людей, які на 100% відносять себе до тієї чи іншої релігії, а також великий відсоток атеїстів. Більшість японців схильні до так званого релігійного синкретизму, коли кожен бере для себе щось близьке від кожного вірування. Японці не бачать нічого поганого в тому, щоб наслідувати декілька релігій одночасно. Більш того, японці сміливо поєднують свої національні релігії з християнством та іншими напрямками. Шанування давніх ритуалів синто, весільні церемонії в католицьких храмах та похорони за буддійськими правилами — все це звична справа для рядового японця.

Монастир Кінкаку

Монастир Кінкаку — буддистський монастир у Японії. Належить секті Ріндзай. Ступа-релікварій монастиря Сьококу. Розташований за адресою: префектура Кіото, місто Кіото, район Кіта, квартал Кінкакудзі Заснований 1397 року. Головною святинею монастиря є статуя бодгісаттви Каннон. До цінних пам'яток належать портрет сьогуна Асікаги Йосіміцу, фрески кабінету Дайсьо, монастирський сад.

Колишня резиденція Асікаги Йосіміцу, перетворена на дзенівський монастир після його смерті. Названий на честь Золотого павільйону, найкрасивішої будівлі монастиря. Під час громадянської війни 1467—1477 років монастир втратив практично всі культові споруди, за винятком Золотого павільйону. Останній згорів 1950 року. Відреставрований протягом 1955—2003 років. 1994 року занесений до списку Світової спадщини ЮНЕСКО в Японії.

Головною окрасою палацу був Золотий павільйон. Ця будівля, квадратна в своїй основі, мала три поверхи. Вона була повністю покрита сусальним золотом та захисним японським лаком урусі. Перший поверх називався Залою очищення. Він був виконаний у класичному стилі японської палацової архітектури. У центрі поверху була статуя Будди Шак'ямуні, а ліворуч від неї — статуя сьогуна-засновника Асікаги Йосіміцу. Другий поверх мав назву Печера милосердя. Він був збудований у стилі звичайних самурайських житлових апартаментів. У ньому вшановувалися статуї «печерної бодгісаттви» Івая Каннон та чотирьох небесних королів. Третій поверх має назву Вершина Пустоти. Він нагадував дзенівський храм, у якому знаходяться мощі Будди Шак'ямуні. Дах павільйону був покритий шматками кори різних дерев і прикрашений шпилем із китайським золотим феніксом.

Монастир Енряку

Монастир Енряку — буддистський монастир у Японії. Належить секті Тендай. Головний монастир секти, що розташований міст Оцу. Монастирський титул — гора Хіей. Заснований 788 року. Головною святинєю монастиря є статуя будди Якусі. До цінних пам'яток належать Центральний храм (національний скарб Японії), храмова галерея (важлива культурна пам'ятка Японії) тощо. Розташований на горі Хіей, на північ від стародавньої столиці Кіото. Один із найстаріших буддистських центрів країни. Був місцем навчання засновників багатьох релігійних діячів країни. Об'єкт світової спадщини ЮНЕСКО.

Перший храм монастиря був закладений у 788 році (7 році Енряку) буддистським монахом Сайто (767–822), який поширював у країні вчення китайської школи тянтай після стажування в імперії Тан. У 807 році Сайто, з дозволу Імператора Камму, зібрав сотню учнів і оселився з ними на горі Хіей, заснувавши монастир.

У часи розквіту, які припадають на 10–12 століття, монастир мав величезний храмовий комплекс із 3-тисяч культових споруд, а також утримував могутню армію монахів-воїнів. Вони часто використовувалися для боротьби з опозиційними монастирями і вороже налаштованими політиками.

В середині 16 століття монастир зіткнувся зі своїм найлютішим ворогом Одою Нобунагою. Захопивши столицю в 1568 році, він конфіскував низку монастирських земель, чим викликав невдоволення серед монахів. У 1570 році ченці стали на бік ворогів Оди Нобунаги, допомагаючи військам родів Адзаї та Асакура. 1571 року Нобунага спалив монастир разом з усіма його мешканцями.

Сучасний вигляд монастиря — реконструкція кінця 16 — початку 17 століття. Він умовно поділений на три райони — Тодо, Сайто і Йокава. Здебільшого головні будівлі монастиря зосереджені в східній частині — Тодо.

Монастир Тодай

Тодай є головним монастирем буддистської секти Кегон у Японії. Збудований у 758 році Імператором Шьому. Це найбільша дерев'яна будівля у світі, декілька разів відреставрована, яка охороняється ЮНЕСКО та є Національним скарбом, розташовується в м. Нара, Японія. На території монастирського комплексу розташовані Золотий Храм зі статуєю Будди Вайрочани, Південні Великі ворота, павільйони, пагоди, храми, статуї, парки, водойми.

Південні Великі ворота входять у список Національних Скарбів Японії і є реконструкцією перших воріт, що були зруйновані в 1180 році. Відновлені приблизно в XII ст., тоді ж відомими скульпторами виконані дерев'яні статуї охоронців Нію, які жодного разу до 1988 року не витягувалися з призначених для них спеціальних ніш між колонами.

За стародавньою японською традицією ворота монастиря мають свою

пару грізних охоронців-божеств Нію. Ці образи знайшли своє відображення у двох великих дерев'яних статуях, які були виконані відомими скульпторами школи Кейха (включно з майстрами Ункей Кайкей) у Період Камакура.

З одного боку стоїть Аджу, заввишки 836.3 см. Він зображений із відкритим ротом, що символізує на санскриті священний склад «аум», і з палицею, що називають «блискавкою Індри».

З другого боку стоїть Анджу заввишки 842.3 см. Цей охоронець має закритий рот, що символізує на санскриті склад «ум», озброєний він великим мечем.

Головний храм монастиря Тодай декілька разів був зруйнований пожежами і відреставрований на початку XVIII ст. До наших часів збереглася дуже мала його частина, яка, проте, навіть в таких розмірах є найбільшою у світі дерев'яною спорудою.

Що варто відвідати у Токіо? Рекомендації від блогерки та моделі

Авторка: Аделіна Міщенко

Давайте знайомитися? Мене звати Аделіна, мені 19 і я — модель. Працюю в Україні та за кордоном: Європа, Азія. Люблю свою роботу за креативність та творчість і, безсумнівно, за можливість бачити світ і знайомитися із людьми різної расової приналежності та національності.

Перший 3-місячний контракт очікував на мене в місті-мрії кожної моделі — Токіо. Що сказати? Фортуна все ж таки посміхнулася мені. Адже після першого візиту до Японії я злітала туди ще тричі й у сумі провела в цій чудовій країні 9 місяців свого життя. Для мене Японія ніби другий дім. Усе до болю знайоме: архітектура, природа, люди, їх світогляд. Я навіть японську починаю розуміти. Але сьогодні не про мову, а про те, куди варто сходити та що відвідати в Токіо.

1) Імператорський палац — одна із найголовніших історичних пам'яток столиці.

2) Котоку-ін — буддистський храм у місті Камакура. Найбільшої популярності серед туристів здобув завдяки статуй «Великому Будді» — символу японської культури.

3) Tokyo Tower — теле- та радіовежа в місті Токіо, Роппонгі. За своєю висотою перевершила навіть Ейфелеву вежу в Парижі — 332,6 м. Там, на висоті 145 м, знаходиться спеціальна 2-поверхова обсерваторія, яку може відвідати кожен бажаючий.

4) Tokyo Disneyland та DisneySea. Місця, де вирує магія. Мрія кожної дитини й не тільки.

5) TeamLab Planets — найкращий музей з-поміж усіх, які я відвідувала. Цифрові інсталяції з використанням світла, звуків та різноманітних матеріалів, що приводять у дію всі 5 відчуттів. У музеї, до речі, дозволяється ходити тільки босоніж.

6) Fuji-Q Highlands — єдине місце, до якого мені поки що не вдалося потрапити. Парк атракціонів, розташований у підніжжя Фудзіями. Отже, ви вбиваєте двох зайців одним пострілом: насолоджуєтеся живописними японськими пейзажами й катаєтеся на одних із найбільших та найекстремальніших американських гірках світу.

7) Бамбукова роща Арасіяма або бамбуковий

ліс Сагано. Знаходиться на заході міста Кіото і, як на мене, є справжньою скарбничкою традиційної японської культури.

8) Одайба — сучасний район із розважальними центрами, що розташований на штучному острові в Токійському заливі. Тут є все: пляжі, пальми й навіть міні-статуя Свободи.

9) Genki Sushi — найсмачніші суші в Токіо. Цей заклад можна знайти в самому центрі міста, район Шибубуя. Страви замовляються із планшетів і фактично приїжджають до гостя на тарілці, жодних офіціантів. Але щоби зайти туди, вам, скоріше за все, доведеться почекати в черзі, оскільки бажаючих — море!

10) Кабукі-тьо або «місто, що ніколи не спить» — квартал, розташований у спеціальному районі Сіндзюку, Токіо. Манга-кафе, караоке, зали з ігровими автоматами, клуби та готелі кохання — усе це можна побачити тут.

Отож, ось такий невеликий екскурс у мене вийшов. Сподіваюся, що для когось він буде корисним та цікавим і бажаю всім одного — більше подорожувати!

Джерело: kinomania.ua

Тілесність та мистецтво

Авторка: Поліна Миколенко

Японська культура та особливості місцевого менталітету через призму Голівуду

Кінострічка була знята відомим американським режисером Робом Маршаллом за романом Артура Голдена «Щоденники гейші» — захоплюючої

історії долі однієї з найзнаменитіших гейш 20 століття Нітті Сайюрі. Книга стала найбільш продаваною у 2004 році в країнах Європи і США. Фільм побачив

світ у 2005 році та взяв найкращі нагороди кіноіндустрії: три «Оскара», три нагороди Британської кіноакадемії та один Золотий глобус.

Головні ролі у кіно виконали такі актори: китайська актриса Чжан Цзі («Дім летючих кинджалів», «Воїн»), малайзійська красуня Мішель Цео («Тигр, що крадеться», «Завтра не помре ніколи»), а також Гун Лі («2046», «Прокляття золотої квітки») та Кен Ватанабе («Попіл та сніг», «Останній самурай»).

Сюжет

Батько віддає доньок в служіння в будинок гейш через фінансові проблеми та хворобу матінки. Фільм починається і моря, яке символізує блакитні очі Чіо: «Мама казала, що моя сестра Сацсу схожа на дерево. Її коріння глибоко у землі, як у сакури. А мене мати порівнювати з водою. Вода завжди прокладає собі шлях навіть крізь каміння. Опинившись у пасці вона знайде куди просочитися.»

Чіо та Сацсу розлучають по різних будинках. Вони домовляються втекли серед ночі, але Чіо не встигає. Після цієї поразки вона стає служницею. Її життя немає сенсу, але

одного разу, на мосту вона зустрічає чоловіка, який купує морозиво та дає гроші на харчі.

«Бути гейшою означає бути живим витвором мистецтва»

У серці Чіо починає жити надія: «У той момент я перетворилася із дівчинки, яка жила в порожнечі на людину, яка має мету». Чіо віддає гроші на благодійність у храмі та загадує бажання стати справжньою гейшою, щоб знову зустрітися із тих чоловіком.

Картина така ж насичена як і життя. У сюжеті тісно переплітається втрата, відвага, хоробрість, сум, надія, щастя та любов.

«Гейші це не куртизанки й не дружини. Ми продаємо своє мистецтво, а не тіло. Ми створюємо інший, таємничий світ, де панує краса. Саме слово «гейша» означає «майстриня». «Бути гейшою означає бути живим витвором мистецтва.» — як казала Мамеха, що потім прихистить Чіо та зробить із неї найбажанішу гейшу країни.

Критика

У кіно дуже гарно розповідається про життя гейші, показані усі найважливіші церемонії. Можливо американцям із китайськими акторами не вдалося доцільно розказати про Японію, але «незалежно від того, чи були актори японцями,

Чжан Цзі
(Чіо Сакамото)

Мішель Цео
(Мамеха)

Кен Ватанабе
(Кен Івамуро)

Гун Лі
(Цацумома)

китайцями чи корейцями, вони не мали уявлення про роботу гейш», яка казала Чжан Цзи. «Талант важливіше національності» — не можу не погодитися із висловом Кена Ватанабе.

Ось що кажуть закордонні критики. *New Statesman* прокритикував сценарій за те, що «після відходу Хацумо фільм втрачає імпульс і перетворюється на низку змінюваних картинок», а також за те, що фільм «не відповідає книзі та перетворюється на мильну оперу». *The Journal* похвалив Цзи за «створений образ невинності й беззахисності», але зазначає, що «занадто багато емоцій герої ховають за білилами й маскою». Цікаво, що лондонський *The Evening Standard* порівнює «Мемуари гейші» з «Попелюшкою» й говорить, що «Гун Лі може бути невдахою в сюжеті, але саме вона рятує фільм». Через 18 днів *The Evening Standard* поміщає фільм у список кращих.

Коментар Чжан Цзи

«Незалежно від того, чи були актори японцями,

китайцями чи корейцями, вони не мали уявлення про роботу гейш. «Мемуари гейші» не замислювалися як документальне кіно. Китайська газета написала, що всього шість тижнів на підготовку — це неповага до культури. Це однаково, що стверджувати, нібито для виконання ролі злодія потрібно обов'язково обікрасти кілька людей. Мені здається, історична напруженість між Японією й Китаєм — одна з істотних причин негативних відгуків.»

Висновок

«Мемуари гейші» це той фільм, який залишить після себе приємне відчуття у душі. Кінострічка тривалістю дві години чудово прикрасить ваш вечір вихідного дня. Рекомендуємо переглянути цей фільм жінкам, тому що головна героїня неодмінно надихне та покаже світ жіночності з іншої сторони. «Мемуари гейші» зачаровують глядача, його можна дивитися на одному диханні.

Оцінка: 8/10

Споживання їжі та капіталізм

Автор: Адам Добей

Автори перекладу: Вікторія Пастушак та Ростислав Федорко

З розвитком своєї кар'єри Хаяо Міядзакі постійно продовжує підвищувати складність своїх фільмів, стараючись побачити, скільки персонажів, сюжетних ліній та тематик він може вкласти до них, не вдаючись до суб'єктивних суджень — і кожного разу, коли йому вдається це зробити, не напружуючись, він створює черговий шедевр.

Правдою буде сказати, що майже всі фільми студії Ghibli глибоко вкорінені в японську культуру, фольклор та міфологію, і «Віднесені привидами» навіть сильніше, ніж інші. Тому я перейду до деяких елементів, які сформува-ли цей фільм та до того, чому вони важливі для кращого розуміння сюжету. Тож, цей фільм народився з двох окремих джерел. Одне з них — продюсер на ім'я Сейджі Окуда, який починав як зв'язковий зі студією Ghibli на NipponTV, але за роки став другом Міядзакі.

Одного року, у пізні 90-ті, Міядзакі запросив Окуду приїхати з сім'єю на вихідні, на які Окуда привіз

свою 10-літню дочку. Поки сім'ї проводили час разом, Міядзакі усвідомив, що він робив фільми для 5-річних та 7-річних, 12-річних та 13-річних, 14-річних та 15-річних, але нічого — для 10-річних дітей.

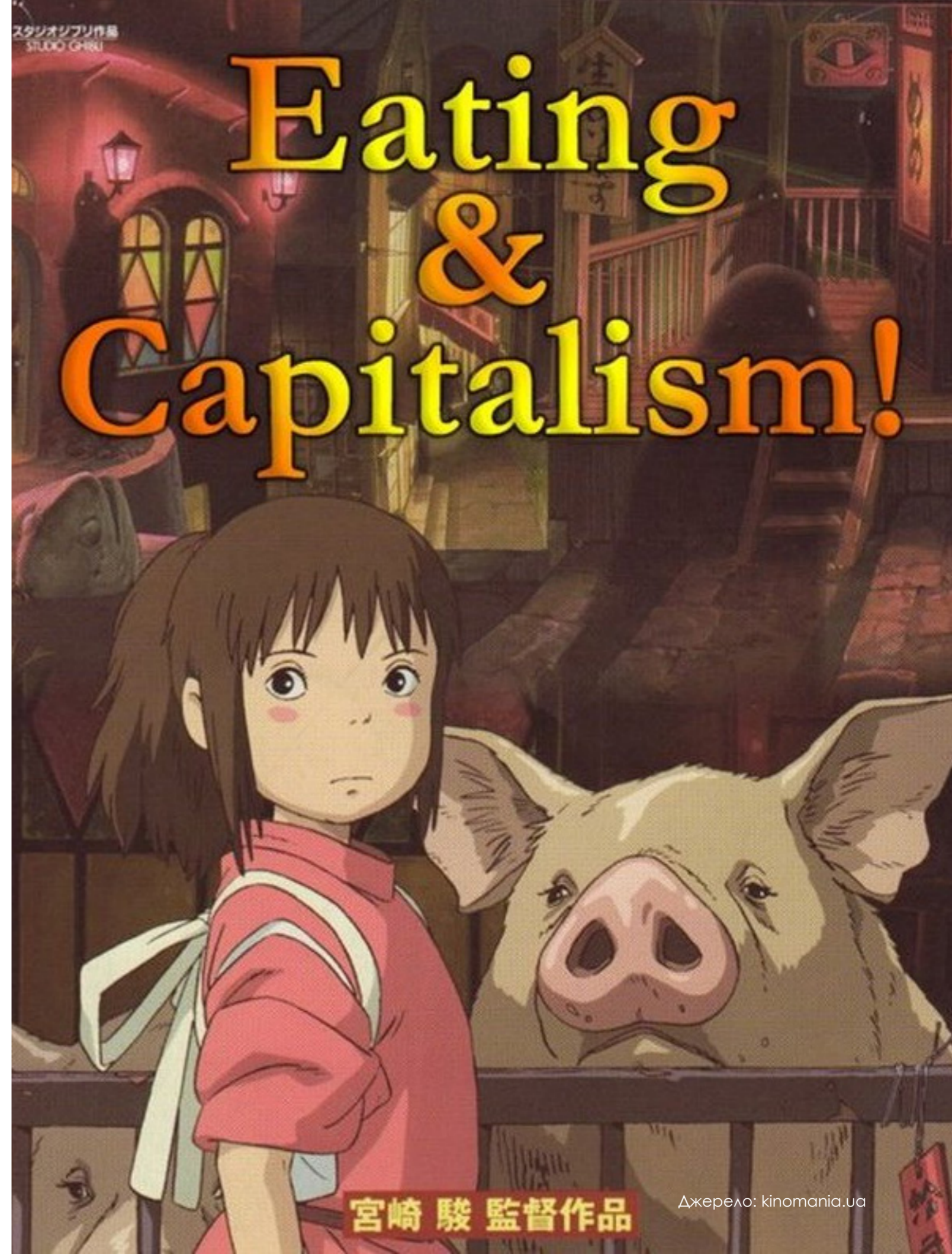
Також він дослідив те, що було доступно для 10-річних дівчаток: такі журнали як Ribon та Nakayoshi, і побачив, що це найчастіше романтика та «о ні, я весело і безболісно кохаю трохи старшого хлопчика, що я роблю». І, поговоривши з дочкою свого друга-продюсера та іншими 10-річними дівчатками, Міядзакі виявив, що це дуже далеко від їхніх справжніх інтересів.

Це те, що я б назвав дослідженням ринку, але Міядзакі назвав «звернути увагу на те, що говорять діти, коли дорослі справді слухають».

Тому, базуючись на цьому спілкуванні, Міядзакі почав створювати персонажа, чия подорож відповіла б на питання, які цікавлять молодих людей, а також на деякі, які їм варто було б розглянути.

Контекст синто

Тож вище я сказав про джерело №1, а джерело №2 — це те, що автор чисто випадково наткнувся на місцевий синтоїстський фестиваль, проводять по всій Японії.

宮崎 駿 監督作品

Джерело: kinomania.ua

Більшість ритуалів водного очищення, які зветься «юдате», або «ритуали киплячої води», і деякі з них продовжуються понад тисячу років.

Базовий формат — це коли жрець або жриця спеціально готує воду на відкритому вогні і після цього учасники запрошують богів ритуальним танцем — так вода і вогонь стають священними.

Є цілий ряд варіантів цього ритуалу водного очищення, і один з них

— це Шімоцукі Мацурі, «Фестиваль Одинадцятого Місяця», який відсилає до зимового сонцестояння, часу переродження та ініціації в більшості фольклорних систем. І в одному фестивалі, який проводиться в околицях гори Нагано, є частина, в якій богів спеціально запрошують зануритися у еплу воду і насолодитися розслаблюючою ванною, подібно до того, як звичайні японці насолоджуються купанням у гарячих джерелах по всій території країни.

І Міядзакі побачив цей ритуал по телебаченню і подумав («Гмм, це цікаво, чому б нам не розширити цей концепт прийняття богами ванни до цілої лазні?»).

Лазні — невід'ємна частина японської культури

То чому лазня? У них дуже довга історія в Японії, а винайшли їх, мабуть, ще японські макаки.

Картинка нечітка, але кожна точка на мапі —

це гаряче джерело. В цілому на території країни 27 тисяч гарячих джерел і понад 3 тисячі лазень, «онсенів», збудованих на них.

Публічне купання — невід'ємна частина японської культури, настільки, що до модернізації Японії після Другої Світової більшість домівок і навіть готелів лазнями не обладнувалися. Хочеш скупатися — йди до онсену.

Також різниця у купанні на Заході та у Японію в тому, що спершу ти приймаєш душ, щоб обмити тіло, а потім йдеш до ванни, як можна бачити на роз'язнювальному постері:

В той час, як частково така система має гігієнічне значення, у неї також є духовний підтекст: спершу ти очищуєш своє тіло, а потім розслабляєшся та возз'єднуєшся з природою, таким чином очищуючи душу.

Що ж, у цьому фільмі Міядзакі, який зазвичай акцентує увагу на повітряній стихії, демонструє водну стихію у різних її значеннях. Тож у фільмі ви можете побачити різні ситуації, де фігурує вод-

на стихія і різні ролі, які вона відіграє.

Зараз лазні можуть бути чим завгодно, окрім простих надбудов над гарячими джерелами, аж до багатопверхових курортів з готелями та ресторанами.

І тут ми бачимо більше складний онсен, намальований в 19 столітті художником Утагавою Кунітоші:

Втім, ідея Міядзакі з лазнею для богів насправді досить споріднена з цією. (прим. перекл. — коти, звісно, теж бувають богами в синто).

Багаторівнева структура та цей підхід «екосистеми в межах приміщення» чудово підходить для концепції використання лазні як паралелі з японським суспільством, при цьому маскуючи цю паралель як містичну пригоду.

Що насправді означає назва?

І ось ми дісталися назви фільму. Як і з «Принцесою Мононоке», українська назва фільму ніби і нагадує оригінальну, але відрізняється достатньо, щоб втратити велику

частку свого первісного значення.

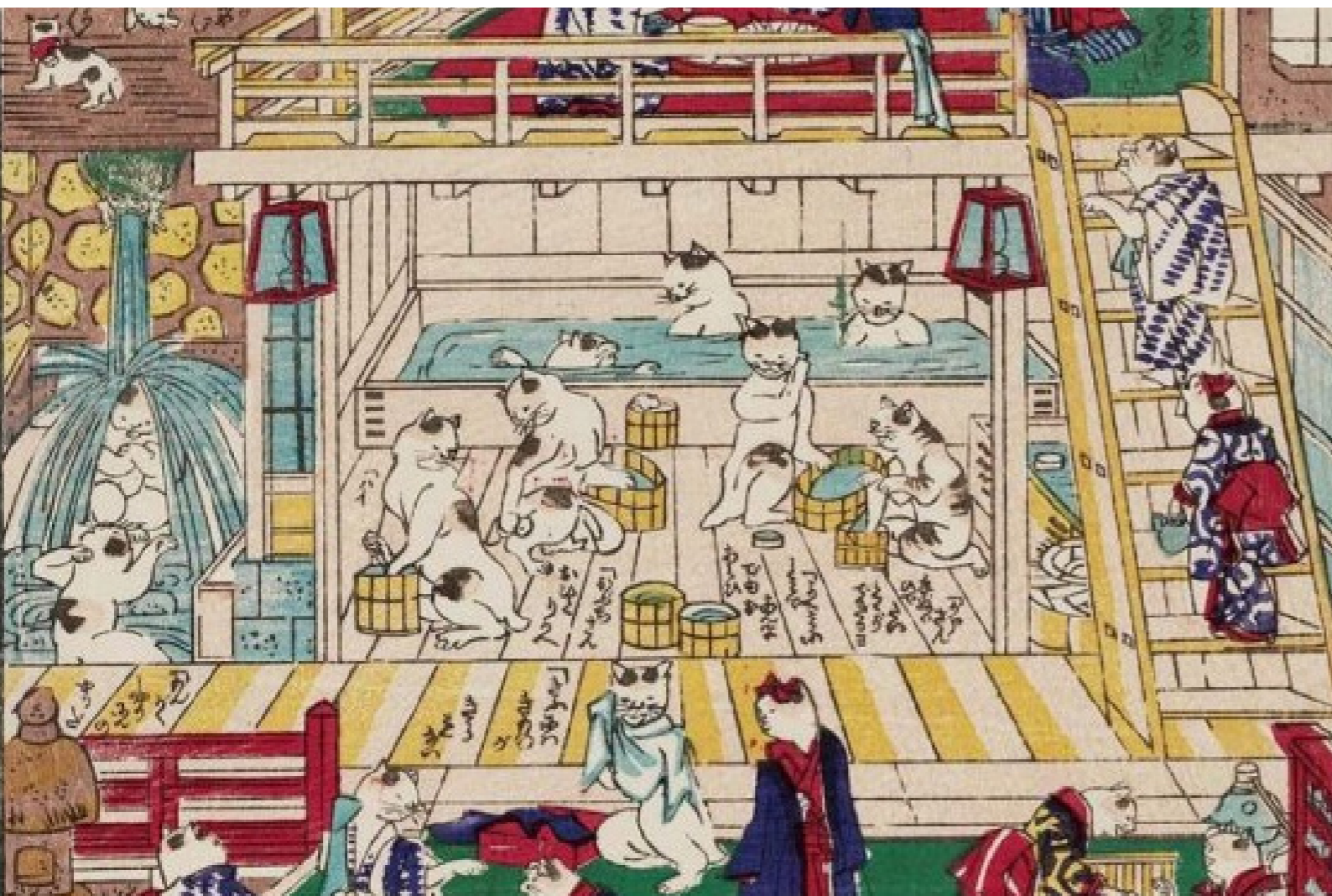
Я маю на увазі, що сама по собі назва «Віднесені привидами» непогана, але оригінальна частина назви, «Камікакуші», має більше нюансів, означаючи «будучи схованою богами». Тобто не тільки бути кимось викраденою, а взагалі перебувати десь в іншому, ніж світ людей, місці.

Японське дитинство проти японського дорослого життя

Але важливіша частина назви — це два імені. В оригінальній назві «сховані богами» саме Сен та Чіхіро. І в цьому, власне, суть. Можна подивитися на фільм під зовсім іншим кутом, якщо поглянути на стосунки дівчинки з іменем Чіхіро та дівчинки з іменем Сен.

Коли ти дитина в Японії, ти існуєш такою, яка ти є. У своєму первісному стані, близькою до природи, навіть сакральної. Такою є Мей із «Тоторо», квінтесенція японської дитини.

Коли ж ти починаєш підростати та доєднуватися до японського суспіль-

ства, ти вчишся діяти на двох рівнях, відділяючи свою особисту сутність від публічної, свій внутрішній світ від зовнішнього образу.

Це те, що називають «хонне», буквально «істинний звук», який є твоїми справжніми почуттями та бажаннями, та «татемае», буквально «виставлений вперед» — маска, яку ти носиш, твоя публічна поведінка, заснована на очікуваннях суспільства від тебе.

Це означає, що ти вивчаєш цілий набір соціальних правил, які диктують твою поведінку залежно від обставин.

Спосіб говорити, спосіб представлятися новим знайомим, своєму начальнику, спосіб звертатися до тих, хто вище і нижче від тебе в соціальному статусі. Знання цих правил — це ключ до становлення дорослої людини в Японії.

На початку фільму, як бачимо, Чіхіро повністю провалилася у спостереженні та діяльності за японськими соціальними ролями. Ось чому першу половину фільму вона

думає, наприклад, що існують двоє Хаку. Але в більшості випадків це не так, вони ті ж люди, тільки діють в одному випадку як приватні особи, а в іншому — як публічні.

Поступово стаючи кращою в татемае та вивчаючи, як його використовувати, вона починає досягати успіху впродовж фільму. Чіхіро краще бачить те, що за масками, які носять оточуючі її люди, і може дістатися до їх справжньої природи.

Не втрачай себе за соціальним фасадом

Але тут є іще один урок: про те, як легко загубитися в цих соціальних правилах. Ти можеш бездоганно вивчити та застосовувати татемае, але забути свій хонне, свої справжні почуття, надії та мрії.

В рутинному житті дорослість сточує тебе, твій внутрішній світ, твою особисту природу, яка поступово зникає. Ти стаєш роллю, ти стаєш продавником, офісною пані, батьком, матір'ю. Ти можеш виконувати функцію, але забути, задля чого первісно ти її виконуєш.

Джерело: kinomania.ua

І справжня майстерність жити — це відточити до досконалості свою «Сенність», зберігаючи при цьому свою «Чіхірість».

Саме тому такою помітною є ця ключова деталь для розуміння фільму. Це найпростіша техніка, яку Міядзакі може вам дати. Коли сумніваєшся — згадай себе дитиною, тому що в дитинстві лежать твої справжні, чисті почуття.

Як відшукати справжнього себе? Змий весь бруд, який доросле життя та

суспільство нанесло на тебе — і під ним ти знайдеш себе.

Японський капіталізм

Ми поговорили про особистісний аспект у фільмі. Інший аспект — це дослідження модерного суспільства в цілому.

Тож як їжа та капіталізм причетні до фільму? Що ж. По-перше, тут є батьки. Батьки репрезентують Японію 80-тих років, яка побудувала велику економічну бульбашку на

нерухомості та фондових ринках. Соціальний контекст «Віднесених привидами» — руйнування японської економічної бульбашки.

Тоді був великий фінансовий та будівельний бум, все зростало надто, надто швидко, і після певної точки всі почали купувати все в кредит. І в 1992 році це обвалило всю економіку країни, занутивши її в рецесію, з якої вона досі не вибралася. Приблизно те ж, що сталося тут (прим. перекл. —

у Великій Британії), тільки на двадцять років раніше.

Тож це капіталізм, який не працює, і який Міядзакі зводить до трьох факторів:

- ти отримуєш те, на що не працював;
- ти легковажно ставишся до ресурсів, якими користуєшся;
- ти стараєшся вирішити проблеми вкиданням туди грошей, чи, гірше, кредитних грошей.

Джерело: kinomania.ua

Це те, що обігрується перші десять хвилин фільму. Батьки, які не є прикладами для наслідування, знаважують всі правила поведінки у японському ресторані, і хочуть оплатити все у кредит.

Але в цьому фільмі наслідки всіх дій видно майже одразу, і не потрібно чекати декілька років, щоб дізнатися, чим все обернеться.

Запам'ятавши це, маємо Батечка Свиню як втілення реалій ринкової економіки, яка тримається на кредитах.

Вживання їжі як споживатцтво в економіці

Тож батьки — це поганій капіталізм, але поганій капіталізм — досить абстрактна річ, і тут на допомогу приходить вживання їжі. І зображено все доволі просто. У цьому фільмі нам показують вживання їжі як синонім несвідомого споживатцтва в економіці.

Тож поглянувши на випадки вживання їжі у фільмі, ми завжди можемо побачити контекст та те, як це співвідноситься з концептом споживатцтва.

Їжа може бути чимось, чого ти не хочеш, але повинен вжити, щоб вижити. Може бути емоційним розслабленням, моментом комфорту. Може бути нагородою за працю.

Поганий капіталізм №1: втратити себе на роботі (буквально)

Тут є ще декілька більш абстрактних речей, пов'язаних з вживанням їжі. Наприклад, коли компанія, де ти працюєш, може «з'їсти» твоє ім'я і отримати власність над твоїм життям — знову питання хонне-татамає.

Поганий капіталізм №2: споживання без зважання на навколишнє середовище

Тут вже постає питання, чим ми наповнюємо природу, що ми «даємо їсти» річкам та їхнім духам. У другій половині фільму багато моментів з вибльовуванням: погані речі, що потрапили в тебе, повинні вийти назовні.

Поганий капіталізм №3: заміна людей речами

Інший аспект капіталізму, який критикує Міядзакі — це тенденція замінювати спілкування з людьми речами. Люди дарують подарунки, солодощі замість дійсної допомоги з емоційним станом. Ви можете дати своїй дитині всі іграшки на світі, але тоді, коли ви не даєте йому вийти з дому, він ніколи не виросте.

Поганий капіталізм №4: заміна Бога грошима

Ви також можете поклонятися грошам, як Богу, але це веде лише до неглибокого, одномірного існування, де все у вашому житті буде обертатися навколо них. І ви можете бути як Безлиций і мати труднощі з соці-

альними зв'язками. Цей бідолаха розкриває нам, як люди бурхливо реагують, коли їм щось давати. Втім, Безлиций справжній невдаха у балансуванні між отриманням і віддачею.

Міядзакі — не проти капіталізму

Сказавши все це, важливо додати, що це не антикапіталістичний фільм. Він не каже, що за певні пороки весь капіталізм — поганій. Міядзакі — не ревізіоніст, він прогресивний капіталіст.

Хороший капіталізм №1: матеріальне та духовне багатство можуть співіснувати

Він також показує, як матеріальне та духовне багатство можуть співіснувати, і що вони не протирічать одне одному. Як, наприклад, річковий дух залишає за собою і магічний об'єкт, і золото в обмін на допомогу, яку йому надали. (До слова, такий самий приклад вже з'являвся раніше у «Небесному замку Лапуті»).

Хороший капіталізм №2: речі можуть бути наповнені людськими почуттями

Як, наприклад, предмети можуть бути подаровані друзями і служити нагадуваннями глибоких взаємних стосунків. Мати матеріальні речі, як-от їжу чи гроші — не погано. Погано, коли ти отримуєш їх незаслужено чи через жадібність.

Хороший капіталізм №3: чесна праця — це добре

Для Міядзакі хороший капіталізм — це коли кожен бере участь у суспільному житті і старається робити хороші речі одне одному.

Хороший капіталізм №4: капіталізм працює, якщо всі користуються його благами

Тож в кінці хорошого робочого дня ви всі можете їсти як спільнота, і можете ділити одну страву, сидячи за спільним столом, незважаючи на те, хто ви і на якому щаблі суспільства знаходитесь.

Посилання на мультфільм

RK. Фотограф, ЩО ЗАХОПЛЮЄ

Авторка: Поліна Миколенко
Джерело: wabisabi.by

Рьоске Косуге (Ryosuke Kosuge) більш відомий як RK — японський фотограф, графічний дизайнер і професійний діджей із Токіо. Фотографії Ресуге відображають інтенсивне міське життя Азії, її культуру, традиції й людей.

Фотографії RK відрізняє особлива атмосфера: у них відчувається щось позачасове і швидкоплинне, у них можна побачити чіткі відбитки далеких часів, накладених на сучасність.

Фотографа захоплює міська культура, він завжди в пошуку нових місць і ідей для своїх композицій, а в пейзажні кадри RK часто включає звичайні сцени з життя. У наповнених кольором зображеннях можна помітити чіткі відтінки меланхолії і смутку, так властиві японської естетики ваби сабі. Можливо, ми просто бачимо те, що нам хочеться побачити. А можливо, японська культура таким очевидним способом демонструє свій вплив на людей і їхню творчість.

RK починав знімати фотографії свого рідного Токіо виключно на iPhone. Ці зображення, від портрета до архітектури, відображають пульс міста і його жителів, а також талант фотографа вловлювати найцікавіші та спонтанні ситуації: крамарі у своїх кіосках, храм у ранковому тумані, пізні нічні натовпи, місцева забігайлівка ідзакая, туристи у Кабукічо або бігуни на вулицях міста.

Тепер RK працює з камерою Sony DSLR, яку використовує і для своїх комерційних проєктів. Фотографії RK завжди на висоті, якщо мова заходить про композиції, кольорі та емоціях, незалежно від інструменту, з яким працює майстер.

Ми обрали кілька фотографій з облікового запису в Instagram фотографа RK, де він показує вуличні сцени свого рідного міста Токіо.

Після Другої світової війни район Акихабара був відомий як Електричне Місто — процвітаючий чорний ринок, де можна купити побутову техніку та інші товари. Тепер він відомий культурою отаку — аніме, манга і відеоігри. Поряд із великими магазинами, тут повно вуличних кіосків. «Я хочу передати нашу культуру, особливо традиційні її частини», — каже японський фотограф РК.

Житло в Токіо дуже обмежене — тому в місті не рідкість багатоповерхові будинки. Хоча вони функціональні й недорогі, вони дуже стандартизовані й мають мало життєвої атмосфери. Shinonome Canal Court — проект багатоквартирного будинку, який намагається вирватися з цієї схеми і створити більш гнучкі форми життя.

З усіх боків люди проходять через перехрестя в районі Гіндза перед універмагом «Токіо Плаза». РК каже: «Пряме світло між вулицями можна побачити тільки взимку».

Футуристичне Токіо Скай-трі заввишки 634 метри — найвища телевізійна вежа і друга найвища особня конструкція у світі. Була відкрита у 2012 році і відтоді відвідувачі змогли побачити чудовий краєвид на Токіо з декількох оглядових майданчиків.

Omoide Yokochi — лабіринт вузьких вуличок поруч із західним виходом зі станції Сіндзюку, який контрастує з її яскравими й сучасними околицями.

У підземному переході під залізничним вокзалом Сімбаші в районі Міната-ку ви можете скуштувати делікатеси в різних невеликих ресторанчиках.

сушия

Кранч
Well Done

ВІД
250
ГРН

ЗАМОВЛЯЙ

ОБИРАЙ РОЛ*

*рол за ціною 0,01 грн до замовлення від 250 грн
Деталі акції шукай у розділі "Блог"

НАРУТО

УРАГАННІ ХРОНІКИ